

[Krag.]

Steincke, da han i sin Tid talte om Formuebeskatning. Den højtærede Minister maa jo ikke glemme, at Formuebeskatning er organisk forbundet med disse Lovforslag, der er en nøje organisk Sammenhæng mellem den Begrundelse, den højtærede Minister her opstiller med Hensyn til Skatternes Betydning og rette Anvendelse, med Hensyn til de Betæneligheder, som den højtærede Minister søger at reducere til intet under Hensyn til hele vor økonomiske Stilling, og den højtærede Ministers tidligere Opfattelse af Formuebeskatningen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere nogle Ord deraf.

„Socialdemokratiet mere end noget andet Parti er interesseret netop i en kraftig Udvikling af Kapitalen, der alene giver Mulighed for en stærk teknisk Fremgang, for Pengerigelighed, for blomstrende Produktion, for billigere Varer og en stadig fremadskridende Koncentration af Bedrifterne.“

Ja, det er rigtigt, men bliver Konklusionen heraf ikke den, at det gælder om at lade saa store Værdier, som overhovedet Hensynet til en forsvarlig Samfundshusholdning muliggør det, blive netop i den private Besiddelse, det vil sige indenfor den Produktion, der er et saa afgørende betydningsfuldt Led i Værdifrembringelsen? Og fører dette Ræsonnement ikke ud i en ubetinget Modsætning til, hvad den højtærede Minister har opstillet her, naar han hævder, at Skatterne er mere værdiskabende i Samfundets Haand end i den enkeltes? Det kan kun bringes i Harmoni, om jeg maa sige saa, med den Udtalelse, jeg nys har citeret, hvis den ene tager Sigte paa det kapitalistiske Samfund og den anden paa den Lykketilstand, hvori hele Verden og ganske specielt naturligvis dette Land skal komme, naar en Gang den socialistiske Stat er gennemført. Nej, Forholdet ved Angreb paa Kapitalen gennem Beskatning er det, som det engelske Arbejdersgeneralraad har udtalt det, et Angreb paa Produktionen og derigennem ogsaa et Angreb paa den arbejdende Befolkning og derigennem i det store og hele netop fremmede for den sociale Nødstilstand, som man saa søger at reparere paa gennem sociale Reformers, social Lovgivning og sociale Foranstaltninger.

Nu siger den højtærede Minister, der stadigvæk naturligvis vender tilbage til sine 13,2 Mill. Kr., at de 4 Kr.s Forhøjelse pr. Indbygger er ingen Ulempe; lad os bare skride dertil, det betyder ikke noget væsentligt for Skatteborgerne. Jeg synes, det vilde

være interessant at undersøge, hvad det vilde betyde, hvis man fordelte det paa Skatteyderne i Forhold til den Beskatningskala, der nu en Gang er gældende her i Landet. Men det er jo ikke noget enkelt, noget isoleret, Ministeren her kræver. Naar Skattetrykket i Forvejen er af den Art, som den samlede Lovgivning har frembragt indenfor Stat og Kommune, er det, Betænelighederne indtræder ved at læsse yderligere paa.

Jeg synes, at hele den lange Redegørelse, den højtærede Minister gav for de sociale Udgifters Andel i den samlede Kommune- og Statsbeskatning, har overordentlig lidt at gøre med det, vi her drøfter. Forholdet er dog til syvende og sidst dette, at en Trediedel af den samlede Beskatning til Stat og Kommune medgaar til sociale Formaal, og hvis den højtærede Minister i Stedet for de Ræsonnementer, han anstillede paa dette Punkt, havde kunnet give os Oplysning om, hvor stor en Del af den samlede Beskatning i andre europæiske Lande der medgaar til social Forsorg, havde det i alt Fald haft større teoretisk Interesse end de Betragtninger, den højtærede Minister anstillede.

Men saa føjede Ministeren til, at Arbejderne betaler i Skat lige saa meget, som de sociale Udgifter andrager. Jeg ved ikke rigtig, hvordan den højtærede Minister kommer til det Resultat. Jeg forstod ogsaa af den højtærede Ministers Udvikling, at det er et Resultat af højest problematisk Art, idet den højtærede Minister vist var paa det rene med, at en Opgørelse af, hvad Arbejderne — det er for øvrigt et overordentlig ubestemt Begreb — betaler i Skat, var meget usikkert. Men jeg vil sige til den højtærede Minister: Med hvilken Ret deler han, egentlig Befolkningen i to Grupper, hvor han som Begrundelse for øget Beskatning lader den ene Gruppe faa hele dens Skat refunderet i Form af social Gave, medens den anden Gruppe, der betaler de to Trediedele, intet eller saa at sige intet faar tilbage? Med hvilken Ret kan den højtærede Minister virkelig begrunde en Udgiftsforøgelse og dermed øget Skattetryk med Ræsonnementer som disse? Jeg kan ikke se, at det i Virkeligheden er Udtryk for den højeste Retfærdighed, at man indretter Beskatningsordningen saaledes, at den ene Del af Befolkningen, der gaar ind under de sociale Goder eller har Udsigt dertil, beskattes saaledes, at den gennem disse sociale Ydelser faar alt, hvad den har betalt, tilbage, og at det skulde være et Ræsonne-